NOME E APELIDOS:	TRIBUNAL:
PROBA EN GALEGO (TODAS AS TRDUCIčNS FEITAS DESDE O CASTELĆN POLO/AS PRESIDE	

OPCIčN B

1. COMENTARIO DUN TEXTO FILOSčFICO

Lembro unha noite de insomnio do ano pasado en que me dirixín ao salón e acendín a televisión, onde (…) (Elisabeth Fox-Genovese) opúñase a certas tendencias radicais dentro do pensamento feminista. Entre as posicións que máis lle desagradaban incluía a perspectiva feminista que sostén que non se pode establecer nin definir unha distinción estable entre os sexos, una visión que suxire que a propia diferenza entre os sexos varía culturalmente ou, aínda peor, que está fabricada discursivamente, como se todo fose unha cuestión de linguaxe. Sen dúbida, isto non me axudaba nas miñas intencións de durmir e sentinme como un corpo insomne no mundo, ao que estaban acusando, ao menos subrepticiamente, de ter feito do corpo algo menos en vez de máis. De feito, non estaba de todo segura de si o pesadelo que me espertara unhas horas antes non estaba continuando agora, en certo modo, na pantalla. ¿Estaba esperta ou estaba soñando? (…) O problema que pretendo dirimir xurde cada vez que intentamos describir o *tipo de acción* que a linguaxe exerce sobre o corpo ou, máis ben, na produción ou mantemento dos corpos.

(…)

Non cabe dúbida que a cuestión final debe ter en conta esta curiosa operación de separar as extremidades do corpo, esta escena repetida da castración, aquela que Descartes representa a partir da gramática que condiciona a pregunta que plantexa sobre o seu corpo, na cal él xa está separado de aquilo que pon en cuestión, unha separación a nivel gramatical que prepara a propia pregunta filosófica na que a man que escribe sobre a dúbida e a man sobre a que se dubida (¿é miña?) é ao mesmo tempo a man que queda atrás a medida que emerxe a escritura ou, máis ben, o seu efecto desmembrador.

Non cabe dúbida de que hai unha man que escribe o texto de Descartes, unha man figurada nese texto que aparece lonxe de aquel que mira por riba dela e pregunta sobre a súa realidade. A man queda espectralizada reflexivamente ao longo da escritura que leva a cabo. Anula a súa realidade xusto no momento en que actúa, ou máis ben queda anulada precisamente polas pegadas do acto de escritura que leva a cabo. Se o corpo é aquilo que inaugura o proceso da súa propia espectralización a través da escritura, entón está e á vez non está determinado polo discurso que xera. Se existe unha materialidade do corpo que escapa ás figuras que condiciona e que o corroen e acosan, entón este corpo non é nin unha superficie nin unha sustancia, senón a ocasión lingüística da separación do corpo de si mesmo, que elude a súa captura a partir da figura que forza.

Judith BUTLER. Los sentidos del sujeto. Ed. Herder [pp.31-32 e 53-54]

2. COMENTARIO E ANĆLISE DE CUESTIčNS DE CARĆCTER £TICO

1.–Eses psicólogos ingleses, a quen ata o de agora se deben tamén os únicos ensaios de construír unha historia xenética da moral (…), -¡*eles mesmos son interesantes*!

2. ¡Todo o noso respecto, pois, polos bos espíritos que acaso actúen neses historiadores da moral! Mais, o certo é, por desgraza, que lles falta, tamén a eles, o *espírito histórico*, que foron deixados na estacada precisamente por todos os bos espíritos da ciencia histórica! Como é a vello nos filósofos, todos eles pensan dunha maneira *esencialmente* a-histórica. (…) que é o que en realidade empuxa a tales psicólogos a ir sempre xusto *nesa* dirección? É un instinto segredo, teimudo, vulgar, non confesado tal vez a si mesmo, de empequenecer ao home?

Friedrich NIETZSCHE. Genealogía de la moral I. Ed. Alianza

CUESTIčNISn: tegrando a informaci·n dos fragmentos p
conxunta nunha resposta ¼nica as cuesti·Bns 2 sAexguiointxe
Teor²a ®tica sBo.b2r.eD2i)ofserveanlzoaresn;tBr.e2 .®A3t)i®ctaicea mdoerNaliet;zs

3. COMENTARIO E ANĆLISE DE CUESTIčNS DE CARĆCTER LčXICO

Unha vez que chegou ao *status* de paradigma, unha teoría científica declárase inválida só cando se dispón dun candidato alternativo para que ocupe o seu lugar. Ningún proceso descuberto ata o de agora polo estudo histórico do desenvolvemento científico aseméllase en nada ao estereotipo metodolóxico da demostración de falsidade, por medio da comparación directa coa natureza. […] A decisión de rexeitar un paradigma é sempre, ao mesmo tempo, a decisión de aceptar outro, e o xuízo que conduce a esa decisión involucra a comparación de ambos paradigmas coa natureza e a comparación entre eles.

Thomas S. KUHN. La estructura de las revoluciones científicas. Capit.VIII

CUESTIčNISn: tegrando a informaci·n dos fragmentos p
conxunta nunha resposta ¼nica as cuesti·Bn.s3 .sO1e)grueianltie
cientB².f3i.cl2on);ductivismo e falsacionismo na valBi.d3e.z3 .e)
valor da historia da ciencia na aparici·n das teor²

Cortesía de CEDE www.cede.es